Р Е Ш Е Н И Е
№ 42198

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 63 състав,** в публично заседание на 21.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **6184** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на О. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., подадена чрез адв. Д. Г., срещу Решение № 362 от 19.02.2026г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от ЗУБ му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради противоречие с материалния закон, несъответствие с целта на закона и постановяването му при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и при пълно пренебрегване на обстоятелството, че жалбоподателят е непридружено непълнолетно дете. Твърди се нарушение на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, тъй като административният орган не е изяснил обективната истина в пълнота и е свел бежанската история единствено до икономически мотиви, без да анализира в дълбочина твърденията за заплахи от талибаните след убийството на неговите двама вуйчовци, които са служили в специалните части на армията и са воювали срещу талибанския режим. Поддържа се, че спрямо непридружен непълнолетен е вменена непосилна доказателствена тежест за представяне на писмени доказателства и че мотивите на органа почиват на спекулативни предположения, а не на реален анализ на риска. Сочи се, че административният орган не е приложил висшите стандарти за закрила по чл. 3 и чл. 22 от Конвенцията за правата на детето, Директива 2013/33/ЕС и Хартата на основните права на

Европейския съюз, като само декларативно е упоменал принципа за „най-добрия интерес на детето“ по § 1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на Закона за закрила на детето, без да извърши дължимия индивидуален анализ на способността на семейството да осигури закрила, положението на децата при режима на талибаните, хуманитарната криза и риска от вербуване и насилие. Твърди се също, че органът се е позовал на селективна информация за държавата по произход и че в мотивите на решението са налице вътрешни противоречия, представляващи нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Претендира се отмяна на оспореното решение.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Д. Г., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения и моли съда да я уважи, като отмени обжалвания акт.
Ответникът – председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, редовно призован, се представлява в съдебно заседание от юрк. А. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да потвърди оспореното решение като правилно и законосъобразно. Представя актуална Справка с рег. № МД-02-352 от 21.09.2026г. на Дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ относно актуалната обстановка в А., приета като писмено доказателство по делото.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за производството, не изпраща представител в съдебно заседание и не ангажира становище по съществото на правния спор.
Административен съд - София-град, I отделение, 63 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на страните и обсъди събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:
Административното производство е образувано по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-ВР-3697 от 20.11.2025г., подадена в Регистрационно-приемателен център (РПЦ) – С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, от О. А. (О. А.), от мъжки пол, [дата на раждане] в [община], провинция К., А., гражданин на А., етническа принадлежност: пащун, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на лицето са установени въз основа на попълнена и подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и регистрационен лист с приложения от 20.11.2025г., тъй като кандидатът не е представил национален документ за самоличност. На същата дата на лицето е съставена дактилоскопна карта по Евродак (AFIS № 60).
Тъй като към момента на регистрацията чуждият гражданин е бил ненавършило пълнолетие лице (на 17 години) и непридружен на територията на страната по смисъла на § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, административният орган е предприел незабавни действия за осигуряване на специалните процесуални гаранции за защита на правата му. С искане изх. № 509169 от 27.11.2025г. началникът на отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ е сезирал Националното бюро за правна помощ (НБПП) за определяне на адвокат по чл. 25 от ЗУБ. С Решение № 809 от 28.11.2025г. на председателя на НБПП за процесуален представител на непридружения непълнолетен О. А. е назначена адвокат Д. К. Г., вписана в Националния регистър за правна помощ под № 70769, със служебен адрес в [населено място], с правомощия да представлява детето с оглед защита на най-добрия му интерес в административното и съдебното производство по ЗУБ до окончателното им приключване с влязъл в сила акт.
С писмо изх. № ПМЗ-ВР-3793 от 27.11.2025г. директорът на РПЦ – С. е уведомил Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – С. и Държавната агенция за закрила на детето (ДАЗД) за регистрираната молба на непридружения непълнолетен чужденец. Със Заповед № ЗД/Д-С-СК-371 от 02.12.2025г. на директора на ДСП – С. за представители на детето по реда на чл. 15, ал. 4, 6 и 7

от ЗЗДет във връзка с § 1, т. 4 от ДР на ЗУБ са определени Г. Т. – главен социален работник, и А. А. – социален работник в отдел „Закрила на детето“ (ОЗД) към ДСП – С.. Изготвен е социален доклад с изх. № СГ/Д-С-СК/670-001 от 05.01.2026г. на директора на ДСП – С., в който е отразена проведената беседа с детето, неговата житейска история, липсата на непосредствен здравословен риск в условията на РПЦ – Военна рампа и наличието на семейство (родители, братя и сестри) в А., с които то поддържа регулярна връзка.
При регистрацията на 20.11.2025г. О. А. е бил информиран писмено на разбираем за него език (пащу/дари) в присъствието на преводач за реда и процедурата по ЗУБ, за неговите права и задължения, за правните последици при неспазване на задълженията му и за организациите, предоставящи безплатна правна и социална помощ, за което са представени надлежно подписани формуляри за бърза оценка, декларация за съгласие, информация за защита на личните данни, указания и инструкция за вътрешния ред. С Решение № 179 от 20.11.2025г. на директора на РПЦ – С. чужденецът е настанен в „Сигурна зона“ на отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“.
На 11.12.2025г. с О. А. е проведено лично интервю от интервюиращия орган Р. К. – старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, в присъствието на назначения процесуален представител адв. Д. Г. и преводача Л. Пактиавал от/на език пащу, за което е съставен Протокол с рег. № 509169 от 11.12.2025г. Протоколът е прочетен на интервюирания на разбираем за него език, подписан е от чужденеца, преводача, адвоката и длъжностното лице, като изрично е декларирано отсъствието на възражения, допълнения и комуникативни пречки.
В хода на интервюто О. А. заявява, че е роден и живял със семейството си в [населено място]. Учил е до трети клас, след което е прекъснал образованието си, за да работи като общ работник и да подпомага издръжката на домакинството, тъй като баща му е с трайно увреждане (инвалид с ампутиран крак вследствие на трудова злополука при разтоварване на камъни преди около пет години). Твърди, че с труда си е осигурявал около 50% от необходимите средства за прехрана на семейството. Като причина за напускане на държавата по произход сочи, че неговите двама вуйчовци са били военнослужещи в специалните части на афганистанската армия при предишното правителство и са воювали срещу талибаните, като около месец след завземането на властта от талибаните са били убити в [населено място]. Твърди, че по същото време е получил две-три обаждания на личния си мобилен телефон от талибани, които го заплашили с убийство заради службата на неговите вуйчовци и поради обстоятелството, че се е движил с тях. Посочва, че домовете на вуйчовците му се намират на около десет минути път с автомобил от бащината му къща в [населено място], където и към момента продължават да живеят семействата им, както и неговите родители, пет братя и три сестри. Заявява, че семейството му в [населено място] има единствено финансови проблеми и че приятели, живеещи в Т., им изпращат парични средства един-два пъти месечно. Твърди, че след отправените заплахи родителите му са взели решение той да напусне страната.
О. А. посочва, че е напуснал нелегално А. преди около четири години и половина (през 2021г. - 2022г.) и е заминал за И., където е живял и работил нелегално в [населено място] за период от общо три години – първоначално в ресторант срещу храна и пари, а впоследствие като земеделски работник. Напуснал е И. поради страх от масовите депортации на афганистански граждани и е преминал нелегално в Т., където е живял и работил необезпокоявано около година и половина в [населено място] като шивач, като изкараните средства са му стигали за издръжка. Напуснал е Т., тъй като разбрал от приятели, че там не предоставят закрила, а баща му е взел заем в размер на 4 500 евро, за да заплати на трафикант за превеждането му до Б.. Преминал е нелегално българо-турската граница чрез прескачане на оградата, след което се е качил в автомобил, катастрофирал по пътя за [населено място], и е бил задържан от органите на МВР.

Декларира, че иска да остане в Република Б., за да работи, да учи и да помага финансово на семейството си в А..
Жалбоподателят изрично декларира, че в А. никога не е имал проблеми заради етническата си принадлежност (пащун) или изповядваната религия (мюсюлманин - сунит); не е членувал в политически партии, организации или въоръжени формирования; не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан; не му е оказвано физическо или психическо насилие и не е ставал жертва на отвличане или преки военни сблъсъци.
С докладна записка с вх. № ПМЗ-ВР-4143 от 18.12.2025г. е констатирано, че на 16.12.2025г. О. А. е напуснал самоволно общежитието на отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“ и е в неизвестност, за което с писмо рег. № ПМЗ-ВР-4208 от 19.12.2025г. са сезирани 02 РУ – СДВР, ДСП – С. и ДАЗД с оглед обявяването му за издирване като лице от уязвима група до навършване на пълнолетие.
С писмо рег. № М-381 от 15.01.2026г. (вх. рег. № 509169 от 02.02.2026г. в ДАБ) Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) е уведомила органа, че на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС не възразява на О. А. да бъде предоставена закрила в Република Б., в случай че отговаря на законовите условия по ЗУБ.
По административната преписка е приложена Справка с вх. № МД-02-24 от 27.01.2026г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, съдържаща подробен обзор на актуалната обществено-политическа, сигурностна и икономическа обстановка в А., отношенията на талибанските фактически власти към бивши служители на силите за сигурност и обявената обща амнистия. Със становище рег. № 509169 от 06.02.2026г. старши експерт Р. К. е предложил на председателя на ДАБ да постанови отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.
С оспореното в настоящото производство Решение № 362 от 19.02.2026г. председателят на ДАБ при МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ, е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на О. А.. В мотивите на решението решаващият орган е приел, че спрямо кандидата не са налице материалноправните предпоставки по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като той не е бил обект на преследване в държавата си по произход поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Прието е, че действителните мотиви за напускане на родината са от чисто личен, социален и икономически характер – търсене на трудова заетост и по-високи доходи с цел издръжка на многочленното му семейство, което го определя като икономически мигрант, а не като лице, нуждаещо се от международна закрила. Органът е подложил на критичен анализ твърденията за телефонни заплахи от талибаните, като е изтъкнал, че същите са недоказани, не са довели до реални посегателства, че самият кандидат не се е укривал в страната, а цялото му най-близко семейство продължава да живее необезпокоявано в [населено място], където има само финансови затруднения. По отношение на хуманитарния статут органът е приел, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, както и че въз основа на данните от страната по произход не се установява наличието на вътрешен или международен въоръжен конфликт, характеризиращ се с такава степен на безогледно насилие, която да поражда заплаха за живота и личността на цивилно лице само поради факта на пребиваването му на територията на А. (чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ). Административният орган изрично е обсъдил принципа за „най-добрия интерес на детето“ в светлината на чл. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето и е направил извод, че висшият интерес на непълнолетния кандидат изисква завръщането му в родната семейна среда при неговите родители и братя и сестри в [населено място], където ще се ползва от семейна грижа и закрила.
Решение № 362 от 19.02.2026г. е връчено лично на чужденеца на 04.05.2026г. в присъствието на

преводач на език пащу и процесуалния му представител. Жалбата срещу него е депозирана чрез административния орган на 15.05.2026г. (вх. рег. № 509169 от 15.05.2026г. в ДАБ) и е заведена в Административен съд - София-град на 22.05.2026г. под вх. № 17706.
В съдебното производство с разпореждане от 22.06.2026г. и разпореждане от 05.08.2026г. съдът е указал на жалбоподателя чрез процесуалния му представител да представи доказателства дали е оспорена Заповед рег. № 6101ПАМ-264 от 07.11.2025г. на Началника на ГПУ – Б. (за налагане на ПАМ „връщане до страна на произход – А.“), доклада към нея и влязъл в сила съдебен акт, ако е провеждано оспорване. В проведеното открито съдебно заседание на 21.10.2026г. такива доказателства не са ангажирани, като съдът е приел цялата административна преписка и представената от ответника актуална Справка с рег. № МД-02-352 от 21.09.2026г. на Дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ.
При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град, I отделение, 63 състав, прави следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който са отречени претендирани субективни права за получаване на международна закрила. Оспорването е осъществено чрез надлежно назначен процесуален представител – адвокат от САК, определен по реда на правната помощ по чл. 25 от ЗУБ. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, считано от датата на редовното връчване на решението (връчено на 04.05.2026г., подадена в ДАБ на 15.05.2026г.).
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
При извършената служебна проверка по реда на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, съдът констатира, че оспореният административен акт е валиден, постановен от компетентен административен орган, в установената писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел.
Решението е издадено от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, в кръга на неговите законови правомощия по провеждане на общото производство по молби за международна закрила.
Актът отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК и чл. 75, ал. 1 от ЗУБ. Решението съдържа ясни фактически и правни основания за неговото издаване. Административният орган е изложил детайлни съображения защо приема, че спрямо О. А. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, като е анализирал в пълнота както изложените в бежанската история факти, така и актуалната информация за държавата по произход и специалния статут на кандидата като ненавършил пълнолетие чужденец. Изложените фактически съображения кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на страната да разбере мотивите на органа и да организира ефективно защитата си.
При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. На търсещия закрила чужденец своевременно е открита индивидуална преписка съгласно чл. 61, ал. 2 от ЗУБ, връчени са му указания на разбираем за него език (пащу/дари) относно правата и задълженията му и последиците в производството по чл. 58, ал. 8 от ЗУБ. Стриктно са спазени специалните законови изисквания, обезпечаващи закрилата на непридружени малолетни и непълнолетни лица съгласно чл. 25 от ЗУБ и чл. 15 от ЗЗДет. По реда на чл. 25, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ на О. А.

е осигурен адвокат от НБПП – адв. Д. Г., която е присъствала на проведеното интервю на 11.12.2025г., съгласно изискването на чл. 25, ал. 7 от ЗУБ. Уведомена е компетентната Дирекция „Социално подпомагане“ – С. съгласно чл. 15, ал. 6 от ЗЗДет, определени са социални работници и по преписката е изготвен и приет индивидуален социален доклад с изх. № СГ/Д-С-СК/670-001 от 05.01.2026г. Личното интервю е проведено от надлежно оправомощено длъжностно лице, в присъствието на преводач от език пащу, като на чужденеца е осигурена пълна възможност да изложи подробно и последователно всички свои доводи и обстоятелства, обуславящи търсенето на закрила, в съответствие с чл. 73 и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и изискванията на Директива 2013/32/ЕС.
Относно материалната законосъобразност на отказа за предоставяне на статут на бежанец (чл. 8 от ЗУБ):
Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като възможните форми на преследване са регламентирани в чл. 8, ал. 5 от ЗУБ.
Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложената от О. А. бежанска история не разкрива наличието на основателен страх от преследване, свързан с някое от защитените от закона основания. От събраните доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят никога не е бил обект на лично преследване, физическо или психическо насилие, задържане, съдебно или наказателно преследване в А.. Той изрично е декларирал, че не е имал проблеми поради своята етническа принадлежност (пащун) или изповядваната религия (мюсюлманин - сунит), нито е развивал политическа или обществена дейност. Пащуните и мюсюлманите сунити представляват преобладаващата етнорелигиозна общност в А. и в структурите на фактическото управление, поради което принадлежността към тази група обективно изключва групов или системен риск от дискриминация и преследване.
Твърденията на жалбоподателя, че двамата му вуйчовци са били убити от талибаните около месец след смяната на властта през август 2021г. заради службата им в специалните части на армията, и че впоследствие той е получил 2-3 телефонни обаждания със заплахи, са преценени правилно от решаващия орган като недостатъчни да обосноват реален бъдещ риск от преследване. Самият О. А. не е отбивал военна служба, не е бил военен или държавен служител и не е заемал каквато и да е длъжност в апарата за сигурност на предишната републиканска власт. Обстоятелството, че негови родственици по съребрена линия са били военнослужещи, не пренася автоматично личен риск от преследване върху него, особено при установения факт, че родителите му, петимата му братя и трите му сестри, както и семействата на самите починали вуйчовци, продължават да живеят непрекъснато и необезпокоявано в същия район в [населено място], на десет минути разстояние от местопроизшествието. Наличието на многочленно семейство в държавата по произход, което не е било обект на посегателства, категорично опровергава наличието на целенасочено, организирано и неотразимо преследване срещу фамилията като цяло.

Приложените по делото официални справки на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (Справка вх. № МД-02-24 от 27.01.2026г. и Справка рег. № МД-02-352 от 21.09.2026г.) установяват, че скоро след поемането на властта през август 2021г. фактическото ръководство на талибаните е обявило обща амнистия за бивши държавни и военни служители, която системно се потвърждава, като са създадени и специализирани механизми за завръщане. Регистрираните в независимите международни доклади (U., E.) спорадични инциденти на отмъщение срещу бивши служители от висшия команден състав не формират общонационална политика на репресии срещу редови граждани или срещу техните далечни родственици. Липсата на каквито и да било последващи действия за издирване на жалбоподателя в периода след 2021г., съчетана с факта, че семейството му в [населено място] има единствено материални затруднения, доказва, че заявеният страх е субективен и лишен от обективна опора.

Както правилно е отбелязал административният орган, действителните мотиви за напускане на А. от О. А. са от личен, семеен и финансов характер – тежкото материално състояние на домакинството, инвалидността на баща му и невъзможността с нискоквалифициран труд в родината да покрива разходите за многочленното си семейство. Това се потвърждава от продължителния му престой и трудова заетост в И. (3 години) и Т. (1.5 години), откъдето се е придвижил към Европа с цел установяване в държава с по-висок жизнен стандарт. Съгласно установената съдебна практика и § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, лице, което доброволно напуска страната си по чисто икономически съображения или лични причини, е икономически мигрант, а не бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951г. и чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Поради това отказът за предоставяне на статут на бежанец е изцяло законосъобразен.

Относно материалната законосъобразност на отказа за предоставяне на хуманитарен статут (чл. 9 от ЗУБ):

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3) тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

По делото не са наведени твърдения и липсват каквито и да било доказателства О. А. да е изложен на реална опасност от смъртно наказание, екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, съответстващи на чл. 15, букви „а“ и „б“ от Директива 2011/95/ЕС и чл. 3 от ЕКПЧ. Жалбоподателят не е бил арестуван, задържан или осъждан, нито спрямо него са прилагани мерки на физическо или психическо насилие от държавни органи или недържавни субекти.

Не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (транспониращ чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС). При тълкуването на тази норма съдът съобразява задължителната практика на Съда на Европейския съюз, постановена по дело Е. (C-465/07), дело Diakitй (C-285/12), дело CF и DN (C-901/19) и дело X and Others (C-125/22). Съгласно цитираната съдебна практика, предоставянето

на субсидиарна закрила при безогледно насилие в условията на въоръжен конфликт предполага изключителна хипотеза, при която степента на насилие е достигнала толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, единствено поради факта на пребиваването си на съответната територия, би било изложено на реален риск от тежки заплахи за живота и личността си. Същевременно, съгласно принципа на „пълзящата скала“ (т. 39 от дело C-465/07), колкото по-малко молителят е в състояние да докаже индивидуална насоченост на риска поради свои специфични лични характеристики, толкова по-висока степен на безогледно насилие следва да бъде установена в държавата по произход.
В разглеждания казус жалбоподателят не установява индивидуална насоченост на заплахата срещу него. Същевременно, от съвкупната преценка на събраните по делото официални справки на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – Справка с вх. № МД-02-24 от 27.01.2026г. и Справка с рег. № МД-02-352 от 21.09.2026г., представляващи официални удостоверителни документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 91 от ЗУБ, чиято доказателствена сила не е оборена, се установява, че макар общата обществено-политическа и икономическа обстановка в А. да остава усложнена и напрегната, в страната и в частност в столицата К. не се наблюдава вътрешен или международен въоръжен конфликт с такъв интензитет и повсеместност на безогледното насилие, който да застрашава живота на всеки гражданин единствено поради присъствието му там. Фактическите власти упражняват териториален и институционален контрол върху страната; мащабните военни сражения са преустановени, а дейността на изолирани въоръжени групировки и спорадичните терористични инциденти нямат характер на всеобхватно безогледно насилие. Данните на ВКБООН, М. и международните институции сочат мащабни процеси на репатриране и реинтеграция на милиони афганистански граждани, завръщащи се от И. и П., огромното мнозинство от които се установяват безпрепятствено при семействата си в големите градове, включително К., без да бъдат подлагани на малтретиране само поради факта на завръщането им. При това положение не е налице изключителният праг на колективен риск, изискуем за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.
По делото не се установяват и предпоставките по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ (липсват данни за членове на семейството с предоставен хуманитарен статут в Б.), нито основания по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за предоставяне на закрила по други хуманитарни причини.
Относно съобразяването на висшия интерес на детето (чл. 6а от ЗУБ):
Съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата, че административният орган е пренебрегнал уязвимото положение на жалбоподателя като ненавършил пълнолетие чужденец и е приложил формално принципа за висшия интерес на детето. Съгласно чл. 6а от ЗУБ и § 1, т. 11 от ДР на ЗУБ във връзка с § 1, т. 5 от ДР на ЗЗДет, чл. 3, т. 1 от Конвенцията на ООН за правата на детето и чл. 24, ал. 2 от Хартата на основните права на ЕС (тълкуван в решението на СЕС от 11.06.2024г. по дело C-646/21), при всички действия и решения, засягащи деца, техният най-добър интерес е първостепенно съображение и подлежи на конкретна и индивидуална преценка.
Преценката на висшия интерес на ненавършилия пълнолетие О. А. ([дата на раждане]) изисква съпоставяне на неговите възрастови, емоционални, социални и семейни потребности. От събраните по делото доказателства, включително приетия социален доклад от ДСП – С., протокола от интервюто и данните от регистрацията, се установява, че жалбоподателят е отрасъл и формирал своята идентичност в А., владее официалните

езици пащу и дари, изповядва ислям (сунити) и принадлежи към пащунския етнос. В Република Б. той няма роднини, близки или изградена социална и семейна среда. Напротив – цялото му семейство (майка, баща, пет братя и три сестри) пребивава трайно и съвместно в [населено място], А., в собствено семейно жилище, като жалбоподателят поддържа постоянна телефонна и емоционална връзка с тях. Съгласно чл. 9 от Конвенцията за правата на детето и установените международни стандарти, първостепенният интерес на всяко дете е запазването на семейната цялост и отглеждането му в естествената му семейна и културна среда от неговите родители, като отделянето му от тях представлява крайна мярка, допустима единствено при доказан риск за живота, здравето или развитието му. След като по делото се доказа, че за О. А. и неговото семейство в [населено място] не съществува персонален риск от преследване или тежки посегателства, а трудностите са от чисто финансов и битов характер, интересът на детето не налага предоставяне на международна закрила и трайно отделяне от родителите му в чужда държава, а предполага завръщане и събиране с неговото семейство в страната по произход. Икономическите мотиви и стремежът към по-висок жизнен стандарт не могат да послужат като правно основание за признаване на бежански или хуманитарен статут под формата на закрила на висшия интерес на детето.
С оспореното решение не е нарушен и принципът за забрана за връщане (non-refoulement), въведен с чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951г. и възприет в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Забраната за връщане препятства извеждането на чужденец на територия, където са застрашени неговият живот или свобода или съществува риск от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне. След като в настоящото производство се установи, че за жалбоподателя не съществува такъв реален риск в А., постановяването на отказ за международна закрила не съставлява нарушение на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ.
Обстоятелството, че по делото не бяха представени данни относно оспорването и влизането в сила на Заповед рег. № 6101ПАМ-264 от 07.11.2025г. на Началника на ГПУ – Б. (за налагане на ПАМ по ЗЧРБ), не се отразява върху валидността и законосъобразността на оспореното решение на председателя на ДАБ. Производството по предоставяне на международна закрила по ЗУБ е напълно автономно от производствата по налагане и изпълнение на принудителни административни мерки по ЗЧРБ.
По изложените съображения, съдът приема, че оспореното Решение № 362 от 19.02.2026г. на председателя на ДАБ при МС е законосъобразен индивидуален административен акт, издаден в съответствие с материалния закон и процесуалните правила, поради което подадената срещу него жалба се явява изцяло неоснователна и следва да бъде отхвърлена.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4-то от АПК във връзка с чл. 84, ал. 3 и чл. 85, ал. 4 от ЗУБ, Административен съд - София-град, I отделение, 63 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на А., срещу

Решение № 362 от 19.02.2026г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: